

Nr 26

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 23 november 1956 (nr 554) om investeringsavgift för år 1957, jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 18 januari 1957 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 59, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning angående ändring i förordningen den 23 november 1956 (nr 554) om investeringsavgift för år 1957.

Beträffande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anföras följande.

I propositionen föreslås, att vissa under år 1957 verkställda investeringar i oljecisterner och skyddsrum undantages från avgiftsplikt samt att lättnader i fråga om avgiftsplikten medges vissa under år 1954 nystartade företag.

Det ovannämnda *författningsförslaget* är av följande lydelse.

Förslag

till

förordning angående ändring i förordningen den 23 november 1956

(nr 554) om investeringsavgift för år 1957

Härigenom förordnas, att 5 § förordningen den 23 november 1956 om investeringsavgift för år 1957 ävensom punkt 1 av övergångsbestämmelserna till nämnda förordning skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

5 §.

5 §.

Har myndighet — — — — — av lånegarantien.

Har tillgång — — — — — av anskaffningskostnaden.

Ersättningsanskaffning i — — — — — avgiftspliktig investering.

(Nuvarande lydelse)

Investering som uteslutande eller väsentligen tillkommit för civilförsvars- eller beredskapsändamål är icke att anse såsom avgiftspliktig investering. Detsamma gäller investering i fastigheter och inventarier, som utnyttjas eller äro avsedda att utnyttjas för produktion eller distribution av elektrisk kraft, samt investering i nybyggnad, som under medverkan av hushållningssällskap uppförts för bedrivande av svinstamkontroll. Vidare skall som avgiftspliktig investering icke anses förvärv av personbil, sådan med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri utrustad lastbil vilkens tjänstevikt icke överstiger 1 800 kilogram eller sådan motorcykel för vilken registreringskyldighet föreligger. Ej heller skall som avgiftspliktig investering anses sådant förvärv av egendom, varom förmåles i 7 § första eller andra stycket förordningen den 21 maj 1954 om fondskatt.

(Föreslagen lydelse)

Investering som uteslutande eller väsentligen tillkommit för civilförsvars- eller beredskapsändamål är icke att anse såsom avgiftspliktig investering. Är *skyddsrumsanläggning avsedd att användas jämväl i fredstid, skall den, därest värdet av sådant utnyttjande är jämförelsevis obetydligt i förhållande till kostnaden för anläggningen, anses såsom väsentligen tillkommen för civilförsvarsändamål. Som avgiftspliktig skall icke anses investering i anläggning för lagring av olja med en volym av minst 1 000 m³.* Detsamma gäller investering i fastigheter och inventarier, som utnyttjas eller äro avsedda att utnyttjas för produktion eller distribution av elektrisk kraft, samt investering i nybyggnad, som under medverkan av hushållningssällskap uppförts för bedrivande av svinstamkontroll. Vidare skall som avgiftspliktig investering icke anses förvärv av personbil, sådan med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri utrustad lastbil vilkens tjänstevikt icke överstiger 1 800 kilogram eller sådan motorcykel för vilken registreringsskyldighet föreligger. Ej heller skall som avgiftspliktig investering anses sådant förvärv av egendom, varom förmåles i 7 § första eller andra stycket förordningen den 21 maj 1954 om fondskatt.

Såsom avgiftspliktig — — — — — för godsbefordran.

1. Till avgiftspliktig — — — — — januari 1955.

Har någon efter den 30 april 1953 påbörjat rörelse för industriell tillverkning och före den 16 januari 1955 genom avtal eller beställningar bundit sig för icke oväsentliga investeringar i fastigheter eller inventarier i rörelsen, skall vid bestämmandet enligt denna förordning av uppskattad investeringskostnad medtagas allenast hälften av kostnaden för sådana avgiftspliktiga investeringar i rörelsen, som visas vara beslutade före den 16 januari 1955. Såsom för-

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

utsättning härför skall vidare gälla att rörelsen huvudsakligen är grundad på nämnda tillverkning samt att rörelseidkaren eller annan, med vilken denne måste anses vara i intressegemenskap, icke bedriver annan rörelse av samma slag. En rörelse skall anses påbörjad efter den 30 april 1953, om rörelseidkaren icke före den 1 maj 1953 gjort investeringar eller träffat avtal om investeringar i fastigheter eller inventarier i rörelsen.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Till utskottet har hänvisats den i anledning av propositionen väckta motionen II: 501 av herr *Jansson* i Aspeboda, vari hemställes, »att riksdagen bemyndigar Kungl. Maj:t att, då så befinnes påkallat ur allmän synpunkt eller eljest synnerliga skäl föreligger, meddela befrielse från skyldighet att utgöra investeringsavgift eller förordna om restitution av redan erlagd sådan avgift, som påförts eller skolat påföras enligt förordningen om investeringsavgift för år 1956 eller förordningen om investeringsavgift för år 1957».

Till behandling i detta sammanhang har utskottet jämväl upptagit följande vid riksdagens början väckta motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 42 av herr *Anders Johansson m. fl.* och II: 52 av herr *Magnusson* i Borås *m. fl.*, vari hemställts, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring av förordningen om investeringsavgift för år 1957 att anläggningar avsedda att framställa flis för bränsleändamål samt anordningar vid värmeanläggningar avsedda att möjliggöra eller underlätta sådan eldning icke måtte påföras investeringsavgift»;

2) de likalydande motionerna I: 81 av herr *Gustaf Elofsson m. fl.* samt II: 99 av herr *Nilsson* i Svalöv *m. fl.*, vari hemställts, »att riksdagen måtte besluta om särskild förordning om frikallelse från att erlagga 1957 års investeringsavgift för sådan rörelseidkare, som innan den 16 januari 1955 gjort avslut om vissa investeringar för viss anläggning, vilka sedan kompletterats genom ytterligare investeringar för att färdigställas under 1957, och avser denna frikallelse endast *nya rörelser eller företag*, som äro helt beroende av denna nyanläggning och icke ha annan i gång varande rörelse; samt att vederbörande utskott måtte utarbета erforderlig lagtext»;

3) de likalydande motionerna I: 212 av herr *Sveningsson* samt II: 256 av

herrar *Magnusson* i Borås och *Sjölin*, vari hemställda, »att riksdagen, för den händelse förordningen den 23 november 1956 (nr 554) om investeringsavgift för år 1957 icke skulle upphävas, måtte besluta, att sådan ändring skall vidtagas i nämnda förordning att investeringar, som föranledes av en eventuellt kommande skyldighet för vissa företag att hålla beredskapslager av olja, undantages från avgiftsplikt; samt att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderligt författningsförslag»;

4) de likalydande motionerna I: 310 av herr *Ewerlöf m. fl.* och II: 391 av herr *Cassel m. fl.*, vari bl. a. hemställda, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

förordning angående upphävande av förordningen om investeringsavgift för år 1957

Härigenom förordnas, att förordningen om investeringsavgift för år 1957 skall upphöra att gälla.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, och skall äga avseende jämväl i fråga om investeringar, vilka skolat beläggas med investeringsavgift enligt den upphävda förordningen.

5) de likalydande motionerna I: 370 av herr *Ohlon m. fl.* och II: 456 av herr *Ohlin m. fl.*, vari bl. a. hemställda, att riksdagen måtte besluta att förordningen om investeringsavgift för år 1957 upphäves samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningstext;

6) motionen II: 257 av herrar *Andersson* i Långviksmon och *Åhman*, vari hemställda, »att riksdagen måtte besluta att sådana investeringar i maskiner eller anläggningar, som faller inom ramen för lånegivningen från den statliga lånefonden för maskinanskaffning inom byggnadsindustrien, helt fritages från erläggande av investeringsavgift»; ävensom

7) motionen II: 462 av herrar *Sjölin* och *Nihlfors*, vari hemställda, »att riksdagen måtte besluta att i avseende på investeringsavgifterna för år 1957 de enskilda järnvägarna befrias från att erlägga investeringsavgift för materiel för tågdriftens säkerhetsanläggningar».

Såvitt avser de inbördes likalydande motionerna I: 310 och II: 391 samt I: 370 och II: 456 har utskottet i detta betänkande endast upptagit de yrkanden, som ovan återgivits. Övriga i dessa motioner framställda yrkanden kommer att behandlas av utskottet i andra sammanhang.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 81, II: 52, II: 256, II: 257, II: 391, II: 456, II: 462 och II: 501.

Rörande motiveringen för de i propositionen framlagda förslagen hänvisar utskottet till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes å s. 4—11 i propositionen.

Av innehållet i *de förevarande motionerna* må här återgivas följande.

I de likalydande *motionerna* I:42 och II:52 har bl. a. anförts följande. Under de två sistförflutna åren har i riksnämndens för ekonomisk försvarsberedskap regi med hjälp av statsmedel en rätt omfattande undersöknings- och försöksverksamhet i fråga om användandet av vedflis för bränsleändamål bedrivits. Arbetet har under ledning av en expertkommitté och tillkallade skogs- och eldningsexpenter gått ut på att klarlägga hithörande frågor. Den pågående undersökningen har som en av sina viktigaste punkter på programmet att utreda hur skogsavfallet skall tillredas i skogen, transporteras därifrån samt förvandlas till flis. Man har numera funnit att flisning av ved är den enda metoden att på ett ekonomiskt riktigt sätt möjliggöra automatisering av eldningen. Automatisering är nämligen en nödvändig förutsättning för eldning med vedbränsle. Vid sidan av den rena försöksverksamheten skall även intresset för eldning med flis stimuleras, vilket icke minst ur beredskapssynpunkt är en för hela landet mycket betydelsefull fråga.

I konkurrens med fossila bränslen och oljor har det alltid visat sig svårt för vedbränslen att ekonomiskt hävda sig. Varje extra kostnadsbelastning på fliseldningen verkar därför antingen helt hindrande för denna eller i varje fall starkt inskränkande.

Till stöd för yrkandet i de likalydande *motionerna* I:81 och II:99 framhåller motionärerna, att om en rörelseidkare före ikraftträdandet av den första förordningen om investeringsavgift den 16 januari 1955 träffat avslut om inköp för en planerad nyinvestering och färdigställandet av densamma beräknas ta ett år, men detta på grund av investeringsavgiften under 1955 blev uppskjutet, åsamkas rörelseidkaren en ränteförlust för redan verkställda investeringsutlägg. Om han, på grund av att investeringsavgift uttas även under åren 1956 och 1957, uppskjuter färdigställande till efter utgången av år 1957 innebär detta vid nuvarande ränteläge en avsevärt större ränteförlust för honom än investeringsavgiften 12 procent. Av än större betydelse är att, då 1955 års avgift beslöts, det klart uttalades, att densamma var avsedd att vara tillfällig. Den rörelseidkare, som före den 16 januari 1955 delvis gjort avslut om investeringar och vidtagit andra åtgärder för den planerade utbyggnaden eller utökningen av rörelsen, måste, om anläggningstiden beräknats till mer än ett år, och i varje fall om den beräknats till mer än två år, ha räknat med att han icke skulle drabbas av investeringsavgift, då enligt allmänt vedertagen köpmannased hans investering först 1957 kommer att upp- tagas på konto för färdigställda tillgångar.

Ett i gång varande företag kan till icke oväsentlig del kompensera extra-kostnaden för investeringsavgiften genom att densamma får avdragas från nästa års rörelsevinst. Ett nystartat företag, vars rörelse icke påbörjats, kan

icke räkna med någon vinst de första åren, då underskotten under anläggningstiden först skall utjämnas. Även om företaget till någon del kan hinna utnyttja avdragsrätten under den 5-årsperiod sådan är medgiven, skall dock hela avgiften betalas under ett eller möjligen två år. Då en rörelseidkare f. n. på grund av kreditrestriktionerna har stora svårigheter att erhålla lån, som möjliggör fördelning av avgiften på flera år, föreligger i många fall risk för att densamma skall orsaka att nya företagare kommer på obestånd..

Ännu ett skäl för att medgiva frikallelse från investeringsavgiften i detta speciella fall är, att någon ytterligare investeringsbegränsning, som är förordningens syftemål, icke i detta fall vinnes, då investeringen redan är gjord i tro att den skulle bli avgiftsfri.

Motionärerna i de likalydande motionerna I: 212 och II: 256 uttalar, att om trots de starka skäl, som talar däremot, investeringsavgift skulle uttagas under 1957, investeringar i anläggningar, som kan föranledas av det nyligen framlagda förslaget om skyldighet för vissa företag att hålla beredskapslager av olja, under alla förhållanden bör undantagas från avgiftsskyldighet. Mot bakgrunden av vårt lands besvärliga bränslesituation och det spända utrikespolitiska läget framstår det som ytterst angeläget, att statsmakterna avlägsnar det hinder för en sådan oljelagring som investeringsavgiften kan komma att utgöra. Även billigheten talar härför, då ifrågakommande investeringar i angivet syfte föranledes av åläggande från statlig myndighet.

Till stöd för yrkandet om upphävande av investeringsavgiften och lindring av företagsbeskattningen framhålles i de likalydande motionerna I: 310 och II: 391 bl. a., att samtliga de under 1950-talet vidtagna skärpingarna av företagsbeskattningen tillkommit för att medverka till ekonomisk stabilitet. Syftet har sålunda varit att söka hindra penningvärdeförsämringen. Det kan nu konstateras, att levnadskostnaderna i Sverige stigit med ca 40 procent. Samtidigt som den förda skattepolitiken misslyckats, då det gällt att bevara penningvärdet, har den haft högst menliga verkningar med avseende å de framtida produktionsmöjligheterna. Ökningen av bruttonationalprodukten under åren 1951—1956 utgjorde i genomsnitt ungefär hälften av motsvarande ökning åren 1946—1951. För 1956 beräknas denna ökning blott ha utgjort 2 procent, och man räknar med samma låga tal för 1957. Det förhöjda kostnadsläget påverkar inte blott konkurrensmöjligheterna för våra exportföretag utan är även i rådande creditsituation till betydande nackdel för de på den inhemska marknaden arbetande företagen. Risk föreligger otvivelaktigt för att den i den fulla sysselsättningens namn förda politiken just genom att den i alltför ringa grad varit ägnad att i verkligheten hindra en penningvärdeförstöring kommer att få till resultat såväl fortsatt inflation som viss arbetslöshet.

Det framstår allt tydligare såsom en nödvändighet att en lindring av företagsbeskattningen bör åstadkommas just för att inflationstendenserna skall kunna motarbetas. En sådan uppfattning finner motionärerna så mycket

mer välgrundad som den verkliga följden av den skärpta företagsbeskattningen varit att visst sparande inom företagen förvandlats till statlig konsumtion. Genom att staten inte alls själv visat den återhållsamhet i fråga om utgifterna som den krävt av i första hand företagen, har man genom de företagna åtgärderna snarast åstadkommit en ökning av den totala efterfrågan och därmed en ytterligare påfrestning på penningvärdet.

Som motivering för yrkandet om upphävande av investeringsavgiften anföres i de likalydande motionerna I: 370 och II: 456 följande. Investeringsavgiften har ursprungligen motiverats som en tillfällig och kortvarig åtgärd i syfte att stimulera till ett uppskov med investeringar, men den har i realiteten förvandlats till en ren produktionskatt med de oförmånliga verkningar på kostnadsnivå och konkurrensförmåga gentemot utlandet som följer härav. Den verkar övervägande till skada för produktionslivet och folkhushållet. Den i höstas träffade överenskommelsen om en allmän lönerevision för den i offentlig tjänst anställda personalen måste innebära kostnadshöjningar för bl. a. statens affärsdrivande verk. Motionärerna utgår från att en taxehöjning kommer att genomföras vid verken i syfte att kompensera kostnadsstegringen, i den mån detta inte kan ske genom rationalisering. Taxehöjningen kan givetvis inte undgå att påverka kostnadsläget för näringslivet i övrigt. Det blir med hänsyn härtill ännu mera angeläget att avveckla investeringsavgiften.

I motionen II: 257 framhålles att, då det är ett allmänt intresse att på allt sätt inom det möjligas gränser och med de resurser som står oss till buds öka vår bostadsproduktion, bör alla hinder avlägsnas som bromsar utvecklingen mot ett rationellare byggande. Åtskilligt av värde i denna riktning skulle kunna vinnas genom ett borttagande av investeringsavgiften för hela investeringskostnaden för sådana maskiner och anläggningar som faller inom ramen för lånegivning från den statliga lånefonden för maskinanskaffning inom byggnadsindustrien.

Motionärerna i motionen II: 462 anser, att kravet på säkerhetsanläggningar, d. v. s. signalsystemets utveckling vid järnvägarna, är av vital betydelse för tågsäkerheten och att detsamma ingår som ett betydande led i de rationaliseringsåtgärder, som de enskilda järnvägarna ur såväl allmän som egen synpunkt bör vidtaga. För anläggande av s. k. ljussignaler vid gatu- och järnvägs korsning deltagar bilrörelsen ej direkt, medan järnvägarna däremot betalar andel i signalerna vid järnvägs vägkorsningar. Järnvägens andel härvidlag är i motsats till vägväsendets belagd med investeringsavgift.

Statens järnvägar är befriade från investeringsavgift för alla de säkerhetsanläggningar de utför i detta hänseende. Enligt motionärernas mening bör det tillses att driften sker under samma betingelser vid enskilda järnvägar som på statens järnvägar. De enskilda järnvägarna och statens järnvägar är ur rationaliserings- och säkerhetssynpunkt hänvisade till att utföra samma slags anläggningar.

I motionen II:501 anföres bl. a., att det finns investeringar, som är minst lika angelägna eller kanske t. o. m. mer påkallade ur allmän synpunkt än de som nu är undantagna från investeringsavgift. Det kan t. ex. röra sig om företag som till mycket stor del — ehuru mindre än 9/10 — ägs av kommun eller annan samfällighet. Eller fråga kan vara om investeringar, som är av synnerlig vikt för folkförsörjningen eller som tillkommit i syfte att bereda avsättning för produkter, som eljest inte kunnat tillvaratas.

Investeringar av denna art, vilka ur såväl näringspolitiska som national-ekonomiska synpunkter är av hög angelägenhetsgrad, borde kunna komma till stånd utan att investeringsavgift uttages. Då det emellertid torde ställa sig svårt att i författningen angiva de olika fall, i vilka befrielse från dylik avgift är påkallad, synes lämpligare att riksdagen bemyndigar Kungl. Maj:t att, då så befinner påkallat ur allmän synpunkt eller eljest synnerliga skäl föreligger, meddela befrielse från skyldighet att utgöra investeringsavgift eller förordna om restitution av redan erlagd sådan avgift. Dock bör därvid endast investeringar som skett efter utgången av år 1955 komma i fråga.

Utskottet

Utskottet upptar först till behandling yrkandet i de inbördes likalydande motionerna I: 310 och II: 391 samt I: 370 och II: 456 att förordningen om investeringsavgift för år 1957 upphäves.

Som stöd för detta yrkande har i motionerna I: 310 och II: 391 gjorts gällande att den förda skattepolitiken misslyckats, då det gällt att bevara penningvärdet, och att den haft högst menliga verkningar med avseende å de framtida produktionsmöjligheterna. Det förhöjda kostnadsläget påverkar inte blott konkurrensmöjligheterna för exportföretagen utan är även i rådande kreditsituation till betydande nackdel för de på den inhemska marknaden arbetande företagen. Enligt motionärernas mening är det nödvändigt att lindra företagsbeskattningen för att motarbeta inflationstendenserna.

Motionärerna i motionerna I: 370 och II: 456 anför som skäl för yrkandet om avgiftens slopande, att den i realiteten förvandlats till en ren produktionskatt med de oförmånliga verkningar på kostnadsnivå och konkurrensförmåga gentemot utlandet som följer härav. Den verkar övervägande till skada för produktionslivet och folkhushållet. Vidare framhålles att de kostnadshöjningar för statens affärsdrivande verk, som föranleds av lönerevisionen för den däri anställda personalen, kommer att medföra en taxehöjning, som i höjande riktning påverkar kostnadsläget för näringslivet i övrigt.

Beslut att den allmänna investeringsavgift, som utgått för investeringar under åren 1955 och 1956, också skulle uttas för år 1957 fattades av 1956 års riksdag under höstsessionen på grundval av en den 19 oktober 1956 dagtecknad proposition, nr 188. I denna proposition lämnade departementschefen en redogörelse för det ekonomiska läget vid nämnda tidpunkt. Därvid

konstaterade departementschefen, att vår samhällsekonomi präglades av bättre balans än tidigare. Syftet med den restriktiva ekonomiska politik, som förts under år 1956, hade alltså nåtts. Detta innebar enligt departementschefens uppfattning dock inte att denna politik kunde undvaras. Den internationella högkonjunkturen kunde i stort sett väntas bestå och riskerna för prisstegringsimpulser utifrån ökas, i den mån den utrikespolitiska spänningen skärptes. Inte heller utvecklingen inom landet var fri från risker. Det kunde därför inte ifrågakomma att mjuka upp den ekonomiska politiken, utan denna måste fortsätta med i huvudsak oförändrad grad av restriktivitet. Departementschefen fann i enlighet härmed, att den allmänna investeringsavgiften inte kunde undvaras i dåvarande läge. Därest man ville bevara möjligheten att på grund av ändringar i det ekonomiska läget under år 1957 vidta jämkningar i den ekonomiska politiken, borde man enligt departementschefens uppfattning låta sådana jämkningar avse penningpolitiken. I propositionen konstaterades vidare, att både en investeringsavgift och en höjd ränta var mest effektiva som broms på investeringsverksamheten, om de framstod som tillfälliga och kortvariga. Därigenom föranleddes att eljest lönande investeringar uppsköts någon tid. Men även om de under en kraftig och långvarig högkonjunktur bibehölls under längre tid och utan att någon tidsbegränsning kunde anges, kvarstod dock deras verkan som återhållande faktor vid en överdriven investeringsbenägenhet.

I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 57 anslöt sig bevillningsutskottet för sin del till den bedömning av det ekonomiska läget som redovisats i nyssnämnda proposition. Riskerna för prisstegringsimpulser och andra inflationistiska spänningar fick enligt utskottets mening inte underskattas. Detta gällde såväl den internationella konjunkturen som den inhemska utvecklingen. Att de rådande utrikespolitiska spänningarna kunde utlösa verkningar av antydd art torde ligga i sakens natur. Inom vårt eget land vilade den nuvarande relativa balansen på de existerande stabiliseringsåtgärderna. Att i detta läge avskaffa investeringsavgiften och därmed ge en direkt impuls till ökad investeringsverksamhet fann utskottet inte försvarligt. Näringslivets investeringar måste, hur önskvärda dessa i och för sig än var, hålla sig inom ramen för tillgängliga resurser. Även från näringslivets egen synpunkt måste ett upprätthållande av den samhällsekonomiska balansen vara ett förstahandsintresse. Utskottet delade sålunda departementschefens uppfattning att den ekonomiska politiken måste fortsätta med oförändrad grad av restriktivitet och tillstyrkte i enlighet härmed att allmän investeringsavgift skulle uttas även under år 1957.

I finansplanen till årets statsverksproposition har framhållits att man kan räkna med en avtagande expansionstakt i den svenska ekonomin. Genom förändringar i det rådande labila internationella läget kan emellertid såväl inflationistiska som depressiva krafter utlösas. Inom industrisektorn har förmärkts en försvagad investeringsaktivitet, vilken enligt departementschefens uppfattning sammanhänger med att den förda kredit- och finanspolitiken i förening begränsat företagens finansieringsmöjligheter och framtingat en

neds kärning eller ett uppskjutande av planerade investeringar. Departementschefen hävdar att eftersom dessa planer präglats av en i förhållande till en balanserad ekonomisk utveckling för långt gående optimism, är resultatet av den förda ekonomiska politiken ingalunda ett uttryck för att åtgärderna drivits för långt, utan visar tvärtom att politiken fått avsedd effekt. Fick de enskilda företagen ohämmat söka genomföra sina projekt, skulle följderna bli en inflationistisk utveckling, där prisstegringar kom att neutralisera de ytterligare belopp som de enskilda företagen satsar på investeringar och produktionsökningar eller där ett ökat utrymme för företagsinvesteringarna skulle frampressas genom att konsumenternas köpkraft tvångsvis reduceras till följd av höjda priser. Prisstegringarna skulle med andra ord träda i finans- och kreditpolitikens ställe såsom den begränsningsfaktor, vilken håller den reala investerings- och produktionsvolymen inom ramen för de tillgängliga resurserna med avseende på valuta-reserv, arbetskraft, produktionsanläggningar, råvaror, drivmedel och bränsle.

Det kunde ifrågasättas, framhåller departementschefen vidare, huruvida inte med hänsyn till den redan inträdda dämpningen på de industriella produktions- och investeringsområdena tidpunkten nu är inne att något lätta på de hårt åtdragna bromsarna. Å andra sidan finner departementschefen, att man inte kan bortse från de många utslagen av en alltjämt kvardröjande inflationistisk spänning i den svenska ekonomin, där de viktigaste är bytesbalansens och valuta-reservens oförmånliga utveckling. Enligt departementschefens bedömning krävs därför i dagens situation en restriktiv politik av oförminskad styrka.

Det är mot bakgrunden av nu angivna förhållanden, som yrkandena i motionerna I: 310 och II: 391 samt I: 370 och II: 456 om upphävande av förordningen om investeringsavgift för år 1957 bör bedömas. Enligt utskottets mening har, sedan riksdagen fattade beslut om avgiftens uttagande även under år 1957, det ekonomiska läget inte undergått förändringar i sådan riktning att anledning föreligger för riksdagen att frångå detta beslut. Den ekonomiska situationen får betecknas såsom alltför oviss för att ge en säker grund för ett antagande, att den dämpade investeringsaktiviteten inte blossar upp igen om de åtstramande åtgärderna lättas.

Vad särskilt angår de i motionerna uttryckta farhågorna för att investeringsavgiften får en kostnadsförhöjande effekt, får utskottet erinra om att avgiftens syfte är att förmå företagen till en noggrannare prövning av de olika investeringsplanerna. Detta bör få till följd att mindre räntabla och mindre nödvändiga investeringar inte kommer till stånd eller i vart fall uppskjuts. Härigenom dämpas efterfrågan på arbetskraft och råvaror samtidigt som större utrymme skapas för export. Visserligen medför avgiften en förhöjning av kostnaderna för de investeringar som utföres, men denna nackdel får vägas mot de ogynnsamma konsekvenserna på pris- och kostnadsnivån, som en genom alltför högt uppdriven investeringsverksamhet förorsakad inflationistisk utveckling innebär. Utskottet kan alltså inte dela de i

motionerna framförda åsikterna utan avstyrker yrkandena att förordningen om investeringsavgift upphäves.

I den föreliggande propositionen, nr 59, har föreslagits vissa ändringar i förordningen om investeringsavgift för år 1957 berörande dels 5 § och dels övergångsbestämmelserna till förordningen.

De i 5 § föreslagna ändringarna har till syfte att med hänsyn till den utrikespolitiska händelseutvecklingen underlätta sådana investeringar, som tillkommit för civilförsvars- eller beredskapsändamål. Redan enligt gällande lydelse av 5 § fjärde stycket är från avgiftsplikt undantagen investering, som uteslutande eller väsentligen tillkommit för civilförsvars- eller beredskapsändamål. Bestämmelse härom har upptagits oförändrad i samtliga förordningar om investeringsavgift. I propositionen nr 220 till 1951 års riksdag, som låg till grund för samma års förordning om investeringsavgift, framhöll föredragande departementschefen i anslutning till denna undantagsbestämmelse, att det fanns anledning till återhållsamhet, när fråga var om att begränsa bestämmelsens räckvidd. Avgift borde sålunda uttagas t. ex. å kostnaden för byggandet av ett skyddsrum, som i fredstid användes som lagerlokal eller eljest i näringsverksamhet. I princip är således endast sådana investeringar undantagna, som inte på något sätt kan utnyttjas i fredstid. Undantagsbestämmelsen är alltså tämligen snävt formulerad. Detta står i överensstämmelse med den vid olika tillfällen deklarerade principen, att återhållsamhet måste iakttagas, då det gäller att begränsa räckvidden av bestämmelserna om investeringsavgift. Det har vid flera tillfällen uttalats från riksdagens sida att en investering i regel inte kan undantas från avgift endast av den anledningen att den från vissa synpunkter är önskvärd eller nödvändig. Beträffande skyddsrum har departementschefen funnit, att det inte längre är motiverat att inta en lika restriktiv ståndpunkt. Den omständigheten, att anläggningen även får användning i fredstid, t. ex. som lagerlokal eller garage, bör inte längre föranleda att avgift utgår. Dock förordas den begränsningen, att värdet av skyddsrummets utnyttjande i fredstid skall vara jämförelsevis obetydligt i förhållande till kostnaden för detsamma. I enlighet härmed föreslås ett tillägg till fjärde stycket av 5 § av innehåll, att om skyddsrumsanläggning är avsedd att användas jämväl i fredstid, skall den, därest värdet av sådant utnyttjande är jämförelsevis obetydligt i förhållande till kostnaden för anläggningen, anses såsom väsentligen tillkommen för civilförsvarsändamål. Undantaget för skyddsrumsanläggning avses skola omfatta även maskiner, ledningar och andra anordningar, som är nödvändiga för att skyddsrummet skall kunna fylla sin uppgift i fall av krig.

Med hänsyn till angelägenheten av ökade investeringar i skyddsrumsanläggningar bör en uppmjukning ske i de hittills uppställda kraven, för att en skyddsrumsanläggning skall anses såsom väsentligen tillkommen för civilförsvarsändamål. Utskottet har därför för sin del inte något att erinra mot den föreslagna undantagsbestämmelsen. Utskottet vill emellertid i det-

ta sammanhang understryka att i vad angår andra anläggningar för civilförsvars- eller beredskapsändamål än skyddsrum det nyss återgivna uttalandet av departementschefen i proposition nr 220 till 1951 års riksdag alljämt får anses äga giltighet.

I enlighet med innebörden av det nyssnämnda departementschefsuttalandet förklarade riksskattenämnden på sin tid såsom anvisning till ledning för taxeringsmyndigheterna (Meddelanden från riksskattenämnden nr 4 år 1952), att oljeföretagens investeringar i cisterner, även om de är föranledda av gällande tvångslagringsbestämmelser, inte bör betraktas som sådana investeringar, vilka jämlikt ifrågavarande undantagsbestämmelse är undantagna från avgiftsplikt.

Även när det gäller anläggningar för lagring av olja har läget utvecklats sig på ett sådant sätt, att departementschefen ansett de betänkligheter, som eljest föreligger mot vidgade undantagsbestämmelser, böra vika. Det är i beaktande av den senaste tidens erfarenheter angeläget att våra lagringsmöjligheter i fråga om olja snabbt utökas. Det förordas därför i propositionen att under år 1957 verkställda investeringar i oljecisterner med därtill hörande fundament, maskiner och ledningar m. m. skall undantas från investeringsavgift. En begränsning har emellertid skett till de investeringar, som från beredskapssynpunkt framstår såsom särskilt angelägna, d. v. s. till oljehandeln, raffinaderiernas och de större konsumenternas anläggningar för lagring. I enlighet härmed förordas i propositionen att såsom avgiftspliktig inte skall anses investering i anläggning för lagring av olja med en volym av minst 1 000 m³.

Förslag om undantagande från avgiftsplikt för investeringar i anläggningar för lagring av olja har även framförts i de likalydande motionerna I: 212 och II: 256. Dyligt undantag bör enligt motionärerna göras beträffande investeringar, som föranledes av en eventuell skyldighet att hålla beredskapslager av olja.

Utskottet delar den av departementschefen uttryckta uppfattningen om angelägenheten av att våra oljelagringsmöjligheter ökas. De investeringar som tillkommer under år 1957 i sådant syfte bör därför fritas från investeringsavgift. Som departementschefen framhållit bör detta dock endast gälla anläggningar av sådan storleksordning, att de från beredskapssynpunkt ter sig särskilt angelägna. Den undre gränsen bör därvid som föreslagits i propositionen sättas vid en volym av 1 000 m³. Härigenom torde även syftet med de nyssnämnda motionerna få anses i huvudsak tillgodosett. Det torde i varje fall inte föreligga samma anledning att befria investeringar i mindre anläggningar. I den mån motionerna inte kan anses besvarade genom den förordade ändringen av 5 § får utskottet således avstyrka desamma.

Beträffande det i författningsförslaget använda uttryckssättet »anläggning för lagring av olja» har departementschefen uttalat att därmed skall förstås, förutom cistern med fundament etc., även pumpanordningar och ledningar m. m., som är nödvändiga för att anläggningen skall vara funktions-

duglig, ävensom skyddsanordningar. För undvikande av missförstånd vill utskottet påpeka, att investering i anläggning, som består av flera cisterner med en sammanlagd volym av minst 1 000 m³, enligt den föreslagna författningstexten också är avgiftsfri.

Den i propositionen föreslagna ändringen i övergångsbestämmelserna har till syfte att under vissa förutsättningar lätta avgiftsplikten för företag, som startats under tiden 1 maj 1953—15 januari 1955. Undantagsbestämmelsen skall enligt förslaget endast gälla sådana skattskyldiga, vilka före den 16 januari 1955 redan gjort investeringar eller oåterkalleligen bundit sig för investeringar av sådan storleksordning, att de inte kan anses oväsentliga med hänsyn till företagets totala investeringsprogram. Den skall vidare endast omfatta rörelse för industriell tillverkning under förutsättning tillika att rörelsen huvudsakligen är grundad på nämnda tillverkning samt att rörelseidkaren eller annan, med vilken denne måste anses vara i intressegemenskap, inte bedriver annan rörelse av samma slag. För företag, som uppfyller nämnda villkor, undantas från investeringsavgift enligt det i propositionen framlagda förslaget halva kostnaden för investeringen.

Även i de likalydande motionerna I: 81 och II: 99 har framförts yrkanden om undantag för nystartade företag. Dessa yrkanden är emellertid mer vittgående än Kungl. Maj:ts förslag, i det att motionsyrkandena avser full avgiftsbefrielse. Beträffande förutsättningarna för avgiftsbefrielse råder i stort sett överensstämmelse mellan propositionen och motionärernas förslag.

Den i propositionen förordade lagstiftningen kan ur principiella synpunkter inte anses helt invändningsfri. Det synes emellertid rimligt att vid tiden för införandet av 1955 års investeringsavgift nystartade företag under de i propositionen angivna villkoren erhåller en viss lättnad i fråga om investeringsavgiften. Utskottet delar departementschefens uppfattning att det därvidlag är tillfyllest om halva kostnaden för investeringen undantas från avgift. Det sagda innebär således att utskottet inte kan tillstyrka yrkandet i nyssnämnda motioner om hel befrielse.

Beträffande utformningen av den föreslagna undantagsbestämmelsen, som upptagits som ett andra stycke till punkt 1 av övergångsbestämmelserna till 1957 års förordning, har utskottet inte funnit anledning till erinran.

Även i andra motioner än de ovan behandlade har framförts förslag om undantag från avgiftsplikt.

I anledning därav vill utskottet inledningsvis anföra följande.

Utskottet är väl medvetet om angelägenheten av rationaliseringsåtgärder och att det kan vara ett samhälleligt intresse att inte försvåra vissa slag av investeringar. Utskottet anser sig emellertid ånyo böra framhålla vikten av att bestämmelserna är så generellt utformade, att man framtvingar en ingående prövning ur ekonomisk synpunkt av ifrågasatta investeringar. Endast därigenom åstadkommer man, att mindre räntabla investeringar skjuts på framtiden. Med all säkerhet skulle lika goda skäl som de ifrågavarande motionärer anfört kunna åberopas för andra undantagsbestämmelser av lika eller

större angelägenhetsgrad. Om lagstiftningen genom vidsträckta undantagsbestämmelser endast ges en begränsad räckvidd uppnås av naturliga skäl inte den därmed avsedda investeringsbegränsande effekten och bestämmelserna blir därjämte komplicerade och svårtillämpliga.

De ovan anförda synpunkterna är enligt utskottets mening även avgörande för ställningstagandet till det i motionen II: 501 framförda yrkandet om möjlighet för Kungl Maj:t att efter dispens meddela befrielse från skyldighet att erlägga investeringsavgift eller förordna om restitution av sådan avgift. Härtill kommer att invändningar av såväl principiell som praktisk natur kan riktas mot ett dispensinstitut. Utskottet avstyrker därför nämnda motion.

I motionen II: 257 yrkas, att sådana investeringar, som faller inom ramen för långivning från den statliga lånefonden för maskinanskaffning inom byggnadsindustrin, helt skall fritas från investeringsavgift. Enligt 5 § första stycket förordningen om investeringsavgift för år 1957 är investering till den del den täckts av statligt bidrag eller lån eller finansierats med stöd av statlig lånegaranti inte att hänföra till avgiftspliktig investering. Motsvarande bestämmelse har funnits i tidigare förordningar om investeringsavgift. I proposition nr 220 till 1951 års riksdag uttalade departementschefen, att det inte borde ifrågakomma att fritaga hela kostnaden för viss investering från avgift, om denna allenast till en del finansierades med statligt stöd. Särskilt om det statliga stödet var obetydligt i förhållande till den totala investeringen, vilket exempelvis kunde vara fallet då statligt lån utgjorde sekundärkredit, skulle ett statligt lån kunna medföra en större avgiftseftergift än som var rimligt. De då anförda skälen anser utskottet fortfarande bärande. Därutöver kan endast tilläggas att den av motionärerna ifrågasatta avgiftsbefrielsen enligt utskottets förmenande inte är av sådan storleksordning, att den kan medföra en påtaglig minskning av byggnadskostnaderna eller mera verksamt bidra till ökning av bostadsproduktionen. Med det anförda avstyrker utskottet motionen II: 257.

I de likalydande motionerna I: 42 och II: 52 har hemställts, att investeringar i anläggningar, avsedda för framställning av flis för bränsleändamål, samt i anordningar vid värmeanläggningar, avsedda att möjliggöra eller underlätta eldning med flis, skall undantas från avgiftsplikt. I motionerna har anförts, att undersöknings- och försöksverksamhet i fråga om användningen av vedflis för bränsleändamål under senare år bedrivits i statlig regi. Eldning med sådant bränsle borde komma till stånd i ökad omfattning, vilket skulle vara av värde ur beredskapssynpunkt.

Utskottet vill för sin del inte förneka att det är ett samhällligt intresse att eldning med flis sker i ökad omfattning; bl. a. kan härigenom importen av fossila bränslen och oljor i någon mån nedbringas. I ett avspärrat läge är det av än större betydelse att det inhemska bränslet kan utnyttjas rationellt. Huruvida investeringsavgift skall utgå för de i motionerna berörda investeringarna är i viss mån en fråga om tolkning av det förut nämnda stad-

gandet, att investering, som uteslutande eller så gott som uteslutande tillkommit för beredskapsändamål, inte skall hänföras till avgiftspliktig investering. Till den del motionerna berör tillämpningen av dessa bestämmelser föranleder de inte något särskilt yttrande från utskottets sida, då det inte ankommer på utskottet att tolka gällande författning. I övrigt får utskottet erinra om att förordningen om investeringsavgift avsiktligt givits en generell utformning för att effekten av lagstiftningen inte skall äventyras. Ett ytterligare skäl till att undantagen från avgiftsplikt gjorts synnerligen begränsade har varit det förhållandet, att det inte varit möjligt att närmare än som skett väga samhällets intresse av olika investeringar. Yrkandet i de förevarande motionerna måste enligt utskottets mening bedömas mot bakgrunden av dessa synpunkter. Utskottet finner sig med hänvisning till det nu anförda inte kunna tillstyrka motionerna I: 42 och II: 52.

Utskottet har slutligen att taga ställning till yrkandet i motionen II: 462, att enskilda järnvägar befrias från skyldighet att erlagga investeringsavgift för materiel för tågdriftens säkerhetsanläggningar. Liknande motionsyrkanden framställdes även beträffande 1955 och 1956 års investeringsavgifter utan att föranleda någon riksdagens åtgärd. I samband med antagandet av nu gällande förordning om investeringsavgift framfördes motionsvis yrkanden om undantagsbestämmelser för enskilda järnvägars investeringar i rullande materiel, materiel för tågdriftens säkerhetsanläggningar och för banförbättringar. På hemställen av 1956 års bevillningsutskott i dess av riksdagen godkända betänkande nr 57 undantogs investeringar i rullande järnvägsmateriel, som inte uteslutande är avsedd för godsbefordran, från avgiftsplikt. I övrigt fann sig utskottet inte kunna tillstyrka motionerna. I den förevarande motionen har inte framförts några nya synpunkter på frågan, som ger utskottet anledning att frånträda sin tidigare intagna ståndpunkt. Utskottet finner sig således böra avstyrka motionen II: 462.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 59, antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändring i förordningen den 23 november 1956 (nr 554) om investeringsavgift för år 1957;

B) att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 42 av herr Anders Johansson m. fl. och II: 52 av herr Magnusson i Borås m. fl.,

2) de likalydande motionerna I: 81 av herr Gustaf Elofsson m. fl. och II: 99 av herr Nilsson i Svalöv m. fl.,

3) de likalydande motionerna I: 212 av herr Sveningsson samt II: 256 av herrar Magnusson i Borås och Sjölin,

4) de likalydande motionerna I: 310 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 391 av herr Cassel m. fl., i vad motionerna behandlas i detta betänkande,

5) de likalydande motionerna I: 370 av herr Ohlon m. fl. och II: 456 av herr Ohlin m. fl., i vad motionerna behandlas i detta betänkande,

6) motionen II: 257 av herrar Andersson i Långviksmon och Åhman,

7) motionen II: 462 av herrar Sjölin och Nihlfors, ävensom

8) motionen II: 501 av herr Jansson i Aspeboda, måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 14 mars 1957

På bevillningsutskottets vägnar:

EDGAR SJÖDAHL

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Hagberg, Spetz, Eriksson, Gustaf Elofsson*, Niklasson, Erik Jansson, fröken Ranmark, herrar Oscar Carlsson och Anders Johansson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson, Kollberg, Sundström, Brandt, Allard, Vigelsbo, Strandh, Anderson i Sundsvall, Andersson i Essvik och Darlin.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer

I) av herrar *Hagberg, Spetz, Anders Johansson, Kollberg, Strandh, Anderson* i Sundsvall och *Darlin*, vilka ansett, att utskottet bort under punkterna A) och B) hemställa,

A) att riksdagen måtte, med bifall till de likalydande motionerna I: 310 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 391 av herr Cas- sel m. fl. ävensom de likalydande motionerna I: 370 av herr Ohlon m. fl. och II: 456 av herr Ohlin m. fl., i vad motionerna behandlas i detta betänkande, samt med avslag å Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 59, antaga följande

Förslag

till

förordning angående upphävande av förordningen om investeringsavgift för år 1957

Härigenom förordnas, att förordningen om investeringsavgift för år 1957 skall upphöra att gälla.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, och skall äga avseende jämväl i fråga om investeringar, vilka skolat beläggas med investeringsavgift enligt den upphävda förordningen.

B) att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 42 av herr Anders Johansson m. fl. och II: 52 av herr Magnusson i Borås m. fl.,

2) de likalydande motionerna I: 81 av herr Gustaf Elofsson m. fl. och II: 99 av herr Nilsson i Svalöv m. fl.,

3) de likalydande motionerna I: 212 av herr Sveningsson samt II: 256 av herrar Magnusson i Borås och Sjölin,

4) motionen II: 257 av herrar Andersson i Långviksmon och Åhman,

5) motionen II: 462 av herrar Sjölin och Nihlfors, även som

6) motionen II: 501 av herr Jansson i Aspeboda, måtte av riksdagen lämnas utan åtgärd.

II) av herrar *Hagberg, Spetz, Anders Johansson, Kollberg, Strandh, Anderson* i Sundsvall och *Darlin*, vilka ansett, att därest det i reservationen nr I framlagda förslaget om upphävande av förordningen om investeringsavgift för år 1957 icke skulle vinna riksdagens bifall, utskottet bort under punkterna A) och B) hemställa,

A) att riksdagen måtte, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 59 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas samt i anledning av de likalydande motionerna I: 42 av herr Anders Johansson m. fl. och II: 52 av herr Magnusson i Borås m. fl., antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändring i förordningen den 23 november 1956 (nr 554) om investeringsavgift för år 1957 med den ändring av 5 § som framgår av följande såsom *reservanternas förslag* betecknade lydelse:

Kungl. Maj:ts förslag

Reservanternas förslag

5 §.

Har myndighet — — — av lånegarantien.

Har tillgång — — — av anskaffningskostnaden.

Ersättningsanskaffning i — — — avgiftspliktig investering.

Investering som uteslutande eller väsentligen tillkommit för civilförsvars- eller beredskapsändamål är icke att anse såsom avgiftspliktig investering. Är skyddsrumsanläggning avsedd att användas jämväl i fredstid, skall den, därest värdet av sådant utnyttjande är jämförelsevis obetydligt i förhållande till kostnaden för anläggningen, anses såsom väsentligen tillkommen för civilförsvarsändamål. Som avgiftspliktig skall icke anses investering i anläggning för lagring av olja med en volym av minst 1 000 m³. Detsamma gäller investering i fastigheter och inventarier, som utnyttjas eller äro avsedda att utnyttjas för produktion eller distribution av elektrisk kraft, samt investering i nybyggnad, som under medverkan av hushållningssällskap uppförts för bedrivande av svinstamkontroll. Vidare skall som avgiftspliktig investering icke anses förvärv av personbil, sådan med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri utrustad lastbil vilkens tjänstevikt icke överstiger 1 800 kilogram eller sådan motorcykel för vilken registreringsskyldighet föreligger. Ej heller skall som avgiftspliktig investering anses sådant förvärv av egendom, varom förmäles i 7 § första eller andra stycket förordningen den 21 maj 1954 om fondskatt.

Investering som uteslutande eller väsentligen tillkommit för civilförsvars- eller beredskapsändamål är icke att anse såsom avgiftspliktig investering. Är skyddsrumsanläggning avsedd att användas jämväl i fredstid, skall den, därest värdet av sådant utnyttjande är jämförelsevis obetydligt i förhållande till kostnaden för anläggningen, anses såsom väsentligen tillkommen för civilförsvarsändamål. Som avgiftspliktig skall icke anses investering i anläggning för lagring av olja med en volym av minst 1 000 m³. Detsamma gäller investering i fastigheter och inventarier, som utnyttjas eller äro avsedda att utnyttjas för produktion eller distribution av elektrisk kraft, samt investering i nybyggnad, som under medverkan av hushållningssällskap uppförts för bedrivande av svinstamkontroll, *ävensom investeringar i anläggningar avsedda för framställning av flis för bränsleändamål samt i anordningar vid värmeanläggningar avsedda att möjliggöra eller underlätta eldning med flis*. Vidare skall som avgiftspliktig investering icke anses förvärv av personbil, sådan med skåp-, stationsvagns- eller personbilskarosseri utrustad lastbil vilkens tjänstevikt icke överstiger 1 800 kilogram eller sådan motorcykel för vilken registreringsskyldighet föreligger. Ej heller skall som avgiftspliktig investering anses sådant förvärv av egendom, varom förmäles i 7 § första eller andra stycket förordningen den 21 maj 1954 om fondskatt.

Såsom avgiftspliktig — — — för godsbefordran.

B) att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 81 av herr Gustaf Elofsson m. fl. och II: 99 av herr Nilsson i Svalöv m. fl.,

2) de likalydande motionerna I: 212 av herr Sveningsson samt II: 256 av herrar Magnusson i Borås och Sjölin,

3) de likalydande motionerna I: 310 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 391 av herr Cassel m. fl., i vad motionerna behandlas i detta betänkande,

4) de likalydande motionerna I: 370 av herr Ohlon m. fl. och II: 456 av herr Ohlin m. fl., i vad motionerna behandlas i detta betänkande,

5) motionen II: 257 av herrar Andersson i Långviksmon och Åhman,

6) motionen II: 462 av herrar Sjölin och Nihlfors, ävensom

7) motionen II: 501 av herr Jansson i Aspeboda, måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.